

Arrest

nr. 112 208 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. GYSELAERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Ibrahimkhel, ook wel Zamankhel genoemd, gelegen in het district Nirkh in de provincie Maidan Wardak.

Zowel uw vader als uw broer hadden zich aangesloten bij de taliban.

Op een dag zag u uw vader samen met verschillende andere talibs in de bergen. Een van hen vroeg of u hen kende. U somde hun namen op waarna ze kwaad weggingen. Zij wantrouwden u omdat u hun namen kende en u hen mogelijk kon verraden.

Vijfenhalf jaar geleden stierf uw broer tijdens het plaatsen van een mijn. Vijf jaar geleden stierf uw vader tijdens een schietpartij met militairen. Twintig dagen na de dood van uw vader ontving u op één nacht twee dreigbrieven van de taliban waarin u aangespoord werd een opleiding bij hen te volgen en met hen samen te werken.

Vervolgens klopten de taliban 's nachts bij u thuis aan. Uw moeder zei u dat het niemand anders dan de taliban konden zijn. Vervolgens ontsnapte u uit uw huis en verbleef u in de woning van uw oom in het dorp Awalkhel.

Hierna verliet u Afghanistan. U diende op 11 september 2008 een asielaanvraag in Groot-Brittannië in. U gaf er dezelfde identiteit als nu op en haalde er dezelfde asielproblemen aan. Uw asielaanvraag werd er geweigerd. Tijdens uw verblijf in Groot-Brittannië vertelde uw oom dat hij rond zijn huis een aantal jongens op een motorfiets heeft gezien waarvan hij vermoedt dat het taliban waren.

Op 7 december 2010 werd u vanuit Groot-Brittannië gerepatriëerd naar de Afghaanse hoofdstad Kabul.

Vervolgens verbleef u tien dagen bij uw oom in Awalkhel, waarna u opnieuw Afghanistan verliet. U kende gedurende deze tien dagen geen problemen. Na twee jaar onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 3 december 2012 een asielaanvraag indiende.

In geval van een terugkeer vreest u te worden vermoord door de taliban.

U bent in het bezit van volgende documenten: een brief van het 'UK Border Agency' dd. 07.12.2010, een badge van een opvangcentrum in Groot-Brittannië, een arbeidskaart van Groot-Brittannië, een fitnesskaart van een fitnesscentrum in Groot-Brittannië en een enveloppe."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker citeert artikel 48/3 van de voormelde wet en richt zich verder tegen de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.1.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1. 4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden gewezen op een flagrante tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen tijdens het eerste interview voor het CGVS. Zo stelt u eerst dat de taliban tweemaal naar uw huis zijn gekomen om u te arresteren; de eerste keer was u bij uw oom en de tweede keer was u thuis maar kon u ontsnappen (CGVS 1 (04.03.2012), p. 10). Echter, later verklaart u meermaals dat de taliban de eerste maal enkel naar uw huis zijn gekomen om de dreigbrieven achter te laten en niet om u te arresteren (CGVS 1, p. 12 & 15). Ook stelt u dat u thuis was toen de taliban de twee dreigbrieven onder uw deur staken (CGVS 1, p. 14). Deze verklaring is niet te rijmen met uw eerdere verklaring als zou u bij uw oom zijn geweest wanneer de taliban de eerste keer naar uw huis kwamen. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, herhaalt u dat u thuis was toen de taliban een eerste maal kwamen en brieven onder jullie deur schoven en dat u vervolgens bent weggelopen van huis en naar uw oom bent gegaan (CGVS 1, p. 15). Deze uitleg verklaart echter de tegenstrijdigheid met uw eerste verklaring dat de taliban gekomen was om u te arresteren maar dat u niet thuis was, niet. Deze tegenstrijdigheid betreft geen detail maar de aard en omstandigheden van één van de twee bedreigingen die geleid hebben tot uw eerste vlucht uit Afghanistan.

Ook moet gewezen worden op tegenstrijdigheden tussen uw eerste en uw tweede interview voor het CGVS omtrent de gebeurtenis waarbij u uw vader samen met talibs in de bergen zag. Zo verklaart u tweemaal tijdens het eerste interview dat u toen drie mensen met uw vader heeft gezien (CGVS 1, p. 13). Tijdens het tweede interview voor het CGVS stelt u echter dat u uw vader met vier talibs heeft gezien (CGVS 2 (26.04.2013), p. 6). Wanneer u tijdens beide interviews voor het CGVS gevraagd werd naar de namen van de talibs die u toen zag, legt u hieromtrent onverenigbare verklaringen af. Meer bepaald stelt u eerst dat ze M. Z. (...), A. K. (...) en N.M. (...) heten (CGVS 1, p. 13), terwijl u bij het tweede interview stelt dat ze A. K. (...), S. K. (...), M. A. (...) en Z. (...) heten (CGVS 2, p. 6). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u dat het de namen zijn die u vermeldde (CGVS 2, p. 7). Echter, hiermee is de vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins verklaard. Ook moet worden vastgesteld dat u tijdens het eerste gehoor verklaart dat ze van het district Nirkh afkomstig zijn; meer bepaald is één van hen van de regio Karim Dad, één van Badam en de derde van de regio Ander en Durani (CGVS 1, p. 14). Tijdens het tweede gehoor verklaart u echter dat ze alle vier in het district Saidabad woonden, doch u weet niet waar precies (CGVS 2, p. 7). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u tijdens het eerste gehoor verteld heeft dat ze samenkwamen met andere talibs van verschillende regio's, zoals J. (...), N. (...) en M. S. (...) (CGVS 2, p. 7). Echter, deze poging tot verklaring is op zich tegenstrijdig met uw eerdere verklaring als zouden de talibs met uw vader niet van Jalrez en Saidabad afkomstig zijn, maar zijn er andere talibs van Jalrez en Saidabad actief in uw regio en in andere regio's (CGVS 1, p. 14). Eveneens moet worden opgemerkt dat u eerst stelt dat deze ontmoeting met de talibs zes maanden voor de dood van uw vader plaatsvond (CGVS 1, p. 12), terwijl u later stelt dat dit twee à drie maanden voor zijn dood geschiedde (CGVS 2, p. 6). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u het ongeveer bedoelde (CGVS, p. 7). Echter, dit is geen uitleg voor uw verklaring als zou de ontmoeting

tussen twee en drie maanden voor de dood van uw vader hebben plaatsgevonden. Gezien u dit treffen aanhaalt als significant element in uw asielrelaas, mag van u worden verwacht dat u hieromtrent consistente verklaringen aflegt.

Daarenboven is de keuze van de taliban om u gedwongen te rekruteren bevreemdend te noemen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het dossier werd toegevoegd, blijkt dat de taliban hoofdzakelijk mensen proberen te overtuigen om zich bij hen aan te sluiten in plaats van ze hiertoe te dwingen aangezien gedwongen rekrutering de zeer belangrijke en noodzakelijke banden tussen de taliban en de gemeenschap doen verzuren. Bovendien zijn er veel vrijwilligers die zich bij de taliban aansluiten waardoor de taliban geen nood hebben aan het gedwongen rekruteren van personen. Bijgevolg is het weinig plausibel als zouden de taliban u via de twee dreigbrieven meteen met de dood bedreigen indien u hen niet zou vervoegen en u zouden willen ontvoeren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u eveneens erg vaag blijft over de bedreigingen van de taliban nadat u Afghanistan een eerste keer verlaten had. Uw oom zou een paar keer in de buurt van zijn huis jongens die hij niet kende, met een motor hebben gezien. Omdat hij hen niet kende, concludeerde uw oom dat het taliban waren die naar u op zoek waren (CGVS 1, p. 12). Dit is echter louter een veronderstelling van zijn kant, waarvoor concrete aanwijzingen ontbreken. Ook na uw terugkeer naar Afghanistan kende u zelf geen problemen. Het is dan ook hoogst bevreemdend dat uw oom u onmiddellijk zei dat ze u zullen vermoorden. Het is overigens ook weinig aannemelijk dat de taliban gedurende twee jaar niet meer druk op uw familie zou hebben gezet indien zij u inderdaad wilden rekruteren of doden. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden waarom de taliban u zouden willen doden, is uw antwoord even weinig consistent. Als reden geeft u dat u de namen van drie of vier talibs kent (CGVS 1, p. 15). De enige problemen die u hierdoor echter hebt gekend is dat de taliban ooit boos van u weg liepen toen uw vader nog in leven was. Verder kende u geen concrete problemen omwille van het kennen van deze namen. In de twee dreigbrieven die u na de dood van uw vader ontving, wordt er op geen enkele manier naar dit feit verwezen (CGVS 1, p. 11). Het is dan ook weinig overtuigend dat de taliban u omwille van deze reden effectief zouden willen doden.

Ten slotte voegt u toe dat u 'misschien' ook problemen zou krijgen met de overheid omdat uw vader en broer talibs waren (CGVS 1, p. 15), maar ook hier brengt u geen enkele concrete aanwijzing naar voor die deze vrees zou kunnen staven.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit het district Nirkh in de provincie Maidan Wardak, dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Nirkh te ontlopen.

Er dient te worden vastgesteld dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kunt vestigen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor alleenstaande mannen en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een alleenstaande volwassen man (CGVS 1, p. 6). Ook spreekt u de beide landstalen van Afghanistan, met name Dari en Pashtou, en kan u zelfs Pashtou lezen (CGVS 1, p. 6, 11 & 13 ; CGVS 2, p. 8). Bovendien spreekt u een beetje Engels (CGVS 1, p. 6 & 13). Deze talenkennis zal uw kansen op de arbeidsmarkt aanzienlijk vergroten, evenals zal het uw integratie vergemakkelijken. Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om tot tweemaal toe naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonde dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. De vaststelling dat uw oom in slechts enkele dagen tijd - uw reis naar België was immers reeds betaald vooraleer u Afghanistan verliet en u heeft toen slechts 10 dagen in Afghanistan verbleven (CGVS 1, p. 4 ; CGVS 2, p. 4) - erin slaagde om het

benodigde geld voor uw reis te verzamelen, doet vermoeden dat u uit een allesbehalve onbemiddelde familie komt. Bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in uw inconsistente verklaringen betreffende het geld waarmee uw reis naar België werd betaald waardoor u de asielinstanties bewust geen zicht geeft op uw reële financiële situatie. Meer bepaald stelt u eerst dat uw oom 800.000 Afghani heeft gekregen voor de tweeënhalve jerib grond die u zowel voor uw reis naar Groot-Brittannië als voor uw reis naar België heeft moeten verkopen (CGVS 1, p. 9). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS stelt u daarentegen dat uw oom telkens 750.000 Afghani heeft ontvangen bij de verkoop van de tweeënhalve jerib (CGVS 2, p. 3 & 6). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat uw oom u het betaalde bedrag in dollar aan de smokkelaar heeft meegedeeld en dat u vervolgens zelf heeft berekend hoeveel Afghani uw oom voor de tweeënhalve jerib heeft gekregen (CGVS 2, p. 8). Echter, hiermee biedt u nog steeds geen verklaring waarom u bij beide gehoren een andere verkoopprijs voor de grond heeft vermeld. Daarenboven is deze poging tot verklaring tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen als zou er 14.000 dollar - ofte 700.000 Afghani - voor uw reis naar België zijn betaald en zou uw oom 800.000 Afghani voor tweeënhalve jerib hebben gekregen (CGVS 1, p. 8). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor stelt dat er 14.000 dollar voor uw reis naar België werd betaald (CGVS 1, p. 9), terwijl u tijdens uw tweede gehoor beweert dat er rond 15.000 dollar werd betaald (CGVS 2, p. 5). Wanneer er vervolgens gevraagd werd hoeveel er exact werd betaald, zegt u 15.000 dollar (CGVS 2, p. 5). Wanneer u hierna gevraagd werd of het niet 14.000 dollar was, verklaarde u dat er 14.000 dollar voor uw reis naar België werd betaald en 15.000 dollar voor uw reis naar Groot-Brittannië (CGVS 2, p. 5). Deze uitleg aanvaardt het CGVS niet. Immers, uw stelling dat de reis rond 15.000 dollar kostte, was een antwoord op de vraag of de smokkelaar u anderhalf jaar lang eten in Griekenland gaf (CGVS 2, p. 5). Aangezien u verklaart dat uw reis van Afghanistan naar Groot-Brittannië slechts 2 maanden heeft geduurd (CGVS 2, p. 3), kan dit antwoord enkel betrekking hebben gehad tot uw reis naar België. Omwille van bovenstaande vaststellingen moet u redelijkerwijze in staat zijn om u zich in Kabul te vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Immers, de brief van het 'UK Border Agency' dd. 07.12.2010, uw badge van een opvangcentrum in Groot-Brittannië, uw arbeidskaart van Groot-Brittannië en uw fitnesskaart van een fitnesscentrum in Groot-Brittannië tonen louter uw identiteit en uw verblijf in Groot-Brittannië aan, hetgeen niet wordt betwist. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De door u neergelegde enveloppe toont enkel aan dat u briefwisseling heeft ontvangen vanuit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.6. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.1.7. Verzoeker wijt de vastgestelde tegenstrijdigheden "mogelijks" aan het feit dat hij de vraag niet begrepen heeft of dat er vertaalprobleem is gerezen. In casu, zo stelt hij, vonden vier vertalingen plaats tijdens het interview: "van de ondervrager van Nederlands naar Engels; vervolgens de vertaling van Engels naar Pashtou vanwege de tolk; de vertaling van de tolk van Pashtou terug naar Engels en ten slotte de vertaling van de tolk van Engels naar het Nederlands" Het is niet onaannemelijk dat er in de verschillende vertalingen bepaalde zaken anders of verkeerd worden begrepen of anders worden geïnterpreteerd en dat dit misverstanden teweegbrengt. Verzoeker herhaalt voorts de voornaamste elementen uit zijn asielrelaas.

De Raad stelt samen met de verwerende partij in haar nota vast dat verzoeker zijn a posteriori beweringen over mogelijke vertaalproblemen niet hard kan maken: uit het gehoorverslag blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Aan verzoeker werd overigens bij de aanvang van het interview gevraagd om eventuele problemen met betrekking tot de tolk of andere te melden. Na afloop verklaarde verzoeker alle vragen te hebben begrepen en de tolk goed te hebben begrepen. Bovendien brengt hij geen enkele indicatie bij van de door hem geschetste mogelijke problemen, en laat hij na *in concreto* aan te tonen welke van zijn verklaringen verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd of vertaald, of welke vragen hij verkeerd zou hebben begrepen. Daarbij komt nog dat de vaststellingen, zoals opgesomd in de bestreden beslissing, niet eenvoudigweg kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Gelet op het voorgaande en op de in de bestreden beslissing opgesomde anomalieën kan verzoeker er dan ook niet mee volstaan te verwijzen naar één versie van zijn verklaringen zoals hij doet in zijn verzoekschrift, nu deze handelwijze geenszins de tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in een ander daglicht stelt.

2.1.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Verzoeker kreeg de kans om, ter voorbereiding van zijn gehoor bij de verwerende partij, een vragenlijst in te vullen aangaande zijn asielrelaas en werd vervolgens op het Commissariaat-generaal gehoord met de bijstand van een tolk. Voorts werd hem gewezen op het belang van stukken ter documentatie van zijn relaas en kreeg hij de kans om alle dienstige stukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle gegevens die hieruit zijn voortgevloeid en van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

2.1.9. Aldus is overeind gebleven, de bevinding (i) dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag hoe de taliban zich ten aanzien van hem manifesteerden –met onmiddellijke plannen tot arrestatie of daaraan voorafgaand het bezorgen van een dreigbrief- en waar hij op dat ogenblik was en (ii) dat hij ook tegenstrijdigheden uitlette over de gebeurtenis waarbij hij samen met zijn vader de talibs in de bergen zag, meer bepaald over hoeveel talibs het ging, wat hun namen waren, vanwaar ze afkomstig waren en het moment waarop deze ontmoeting plaatsvond. Verder laat verzoeker het motief met betrekking tot de wijze van rekrutering door de taliban en het feit dat zijn verklaringen in die optiek niet erg plausibel zijn, ongemoeid, terwijl het standpunt van de verwerende partij wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier en aldus kunnen worden bijgetreden. Evenzeer biedt hij, door het herhalen van zijn eerdere verklaringen, geenszins een antwoord op de pertinente vaststelling dat de conclusie van verzoekers omtrent dat de voor hem onbekende jongens op de motor die hij een paar keer zou hebben gezien in de buurt taliban waren die naar hem op zoek waren, een loutere veronderstelling is waarvoor concrete aanwijzingen ontbreken.

2.1.10. De Raad kan derhalve niet anders dan vaststellen dat, aangezien van een asielzoeker in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij, omtrent de kernelementen van zijn asielrelaas, steeds consistente, gedetailleerde en plausibele verklaringen aflegt hetgeen thans geenszins het geval is, alleen al de hiervoor opgesomde motieven er onmiskenbaar toe moeten leiden dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. De overige motieven met betrekking tot het onderzoek naar het individuele relaas van verzoeker zijn overtuigend en het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop kan dan ook niet leiden tot een andere beslissing. Aldus heeft verzoeker niet aangetoond dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingerechtelijke zin aannemelijk is. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.2. Inzake de schending van de formele motiveringsplicht kan worden verwezen naar wat reeds onder punt 2.1.2. werd gesteld.

2.2.3. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker wijst op zijn persoonlijk asielrelaas, maar hierboven werd reeds vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, zodat hij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dan meer bepaald wat betreft de hypothese van het aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c).

2.2.5. Verzoeker verzet zich tegen het standpunt dat dienaangaande werd ingenomen door de verwerende partij zoals geciteerd onder punt 2.1.5. en verwijst naar het koninklijk besluit van 7 mei 2013 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst en stelt dat Afghanistan niet in deze lijst werd opgenomen. Door de verwerende partij wordt ook erkend, zo stelt hij, dat asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan de subsidiaire bescherming bekomen op basis van de algemene toestand in hun regio. Verzoeker stelt het niet eens te zijn met het standpunt in de bestreden beslissing dat hij zich in Kabul kan vestigen: hij heeft geen enkele band met de stad en de situatie is er geenszins veilig. Enerzijds stellen dat uit de analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er aldaar complexe high-profile aanslagen voorkomen doch anderzijds oordelen dat verzoeker zich er maar moet vestigen, is tegenstrijdig. Zelfs indien Afghaanse burgers niet direct gevisieerd zouden worden bij dergelijke aanvallen, kan moeilijk verwacht worden dat zij vrijwillig bereid zijn zich te vestigen in een stad waarvan wordt erkend dat er willekeurig geweld is.

2.2.6. Het koninklijk besluit van 7 mei 2013 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet strekt ertoe de verwerende partij toe te laten een asielaanvraag niet in overweging te nemen indien die werd ingediend door een asielzoeker die afkomstig is uit één van de in dit koninklijk besluit opgenomen veilige landen van herkomst. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing niet is genomen in toepassing van artikel 57/6/1, zodat een verwijzing naar het voormelde koninklijk besluit niet dienstig voorkomt. Verder dient erop te worden gewezen dat de vaststelling dat verzoekers land van herkomst niet voorkomt in de lijst van veilige landen hem er niet van ontslaat aan te tonen dat er in zijn land een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en meer in het bijzonder in de zin van de derde hypothese van die bepaling, met name deze van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Ook om die reden kan een verwijzing naar het voormelde koninklijk besluit geen soelaas brengen.

2.2.7. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade of hij er toegang heeft tot bescherming, indien hij er op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en indien van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op de Subject Related Briefing "*Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en de Subject Related Briefing "*Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013. Uit deze actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal die zich in het dossier bevindt en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe high profile aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer

actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de daguren. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Derhalve blijkt dat de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Verzoeker verzet zich tegen dit vestigingsalternatief door te stellen dat hij persoonlijk en rechtstreeks wordt gevisieerd door de taliban. Hiermee beroept hij zich op zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, zodat dit argument niet kan worden aangenomen.

2.2.11. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat in het concrete geval van verzoeker, een alleenstaande volwassene, die zowel het Dari als het Pashtou en een beetje Engels spreekt, die het Pashtou kan lezen en die zich voldoende zelfstandig en initiatiefrijk heeft getoond door tot tweemaal toe naar Europa te reizen en zich daar in een vreemde gemeenschap te vestigen, kan worden geoordeeld dat hij in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In acht genomen het feit dat Kabul een internationale luchthaven heeft met betrekking tot dewelke, zoals hiervoor reeds gesteld, voor burgers geen specifieke veiligheidsrisico's blijken uit de stukken van het administratief dossier of uit de argumenten van verzoeker, blijken zich geen aangetoonde veiligheidsproblemen te situeren op het vlak van de reis ernaartoe.

2.2.12. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker zich redelijkerwijze in Kabul kan vestigen en hem derhalve de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden verleend. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober 2013 door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

A. WIJNANTS